

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มในการพัฒนาจริยธรรม โดยให้ตระหนักถึงความยุติธรรมและความอาทรที่มีต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งเป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี อายุระหว่าง 12-14 ปี ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น โดยมีความสนใจเข้าร่วมการทดลองมีจำนวนทั้งสิ้น 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน กลุ่มทดลองเข้าร่วมการปรึกษาแบบกลุ่มตามโปรแกรมรวม 8 ครั้ง ครั้งละ 1 – 1.5 ชั่วโมง ตลอดระยะเวลา 4 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการกลุ่ม ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มในการพัฒนาจริยธรรมโดยให้ตระหนักถึงความยุติธรรมและความอาทรที่มีต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามทฤษฎีชุมชนที่มีความยุติธรรม (Just Community) และพัฒนาการจริยธรรมความอาทร

2. แบบทดสอบความก้าวร้าว ที่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงจาก The Aggression Questionnaire อาร์โนลด์ เฮซ บัส และมาร์ค เพอร์รี่ (Arnold H. Buss & Mark Perry) โดยแบบทดสอบนี้แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ความก้าวโดยการใช้อำนาจ การใช้วาจา ความโกรธ และความรู้สึกเป็นศัตรูกับผู้อื่น ในด้านความก้าวร้าวโดยการใช้ความสัมพันธ์ ดัดแปลงจาก Assessment of Aggression ของ ซี ดี แมคโดนัลด์และคณะ (C.D. McDonald et al.)

การเก็บข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำใน 2 ระยะ คือ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนเฉลี่ยความก้าวร้าวด้วยสถิติค่าที ซึ่งผลการศึกษารูปได้ดังนี้

1. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มในการพัฒนาจริยธรรมโดยให้ตระหนักถึงความยุติธรรมและความอาทรที่มีต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม มีคะแนนเฉลี่ยความก้าวร้าวรวมลดลงแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ภายหลังการทดลอง แต่เมื่อพิจารณาแยกตามความก้าวร้าวในด้านต่าง ๆ ปรากฏว่าความก้าวร้าวด้านความรู้สึกเป็นศัตรูกับผู้อื่นลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้คะแนนเฉลี่ยความก้าวร้าวด้านการใช้อำนาจก็ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกัน ส่วนความก้าวร้าว

ด้านวาจากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยความก้าวร้าวรวม อีกทั้งความก้าวร้าวด้านการใช้กำลังและความก้าวร้าวด้านความโกรธสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. จากการรายงานโดยผู้ปกครองที่ใกล้ชิด นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มในการพัฒนาจริยธรรมโดยให้ตระหนักถึงความยุติธรรมและความอาทรที่มีต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม มีคะแนนเฉลี่ยความก้าวร้าวรวมลดลงภายหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนเฉลี่ยความก้าวร้าวด้านการใช้กำลังลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรวมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมและกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมได้แก่ การทำกิจกรรมที่โรงเรียนหรือองค์กรอื่น ๆ และการศึกษาของมารดาโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเพศ ลำดับการเกิด การช่วยเหลืองานบ้าน การศึกษาของบิดา อาชีพของบิดา และอาชีพของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรวมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1

จากผลการศึกษาสรุปได้ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มในการพัฒนาจริยธรรมโดยให้ตระหนักถึงความยุติธรรมและความอาทรที่มีต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม มีการเปลี่ยนแปลงของความก้าวร้าวด้านความรู้สึกเป็นศัตรูกับผู้อื่นจากการรับรู้ของผู้ปกครองที่ใกล้ชิด ได้รายงานการเปลี่ยนแปลงความก้าวร้าวรวมและความก้าวร้าวด้านการใช้กำลังของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมโปรแกรม นอกจากนี้ความก้าวร้าวของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าโปรแกรมก็แตกต่างจากนักเรียนที่ไม่เข้าโปรแกรม โดยนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าโปรแกรมมีคะแนนเฉลี่ยความก้าวร้าวต่ำกว่านักเรียนที่ไม่เข้าโปรแกรมทั้งความก้าวร้าวรวม และความก้าวร้าวด้านการใช้กำลังและวาจา

ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรวมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมและกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมได้แก่ การทำกิจกรรมที่โรงเรียนหรือองค์กรอื่น ๆ และการศึกษาของมารดา